

Arrest

nr. 130 978 van 7 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 14 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 augustus 2014 in plaats van 8 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2014 in plaats van 13 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. ALDELHOF loco advocaat B. SOENEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 14 september 2013 het Rijk binnen en diende op 16 september 2013 een asielaanvraag in. Op 14 maart 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de facto over de Chinese nationaliteit beschikt, een boeddhist van Tibetaanse origine bent en op 11 augustus 1989 in Chamdo (Tibet) geboren bent. Tot het voorjaar van 2004 woonde u in het ouderlijk huis in Chamdo. Nadat u het eerste jaar middelbaar onderwijs had afgewerkt besloten uw ouders om u naar India te sturen om er verder te studeren. Omstreeks juni 2004 reisde u samen met uw jongere broer Chonga Tsering en uw moeder naar Lhasa. U verbleef er twee maanden in Jao Thon Ting, in het huis van uw zus Hamo. Vervolgens reisde u samen met uw broer en een vijftigtal andere Tibetanen naar de voet van de bergen. Jullie staken te voet via de berg Shakhampo de Himalaya over richting Nepal. Ongeveer 28 dagen later kwamen jullie aan in Lookra. Vandaaruit namen jullie het vliegtuig naar het 'reception centre', Nelen Khang, in Nepal. U liet zich registreren en verbleef ongeveer 4 of 5 maanden in het reception centre.

Op 15 oktober 2004 reisde u met een Special Entry Permit (SEP) naar het reception centre van Delhi. Nog dezelfde avond reisde u naar het reception centre van Dharamsala. U bleef iets minder dan een maand in Dharamsala, ontmoette er de Dalai Lama, en verhuisde op 9 november 2004 naar de Tibetan Children's Village Suja-school. In maart 2007 verhuisde u naar de Patlikuhul-school. U volgde er een opleiding tot Thangka-schilder. Na het afronden van uw studies verhuisde u naar Dharamsala, waar u als Thangka-schilder werkte en samen met een vriend een huis huurde. U was van plan om naar Tibet terug te keren, maar dit werd u onmogelijk gemaakt door de Chinese autoriteiten. Zo hadden ze u onder meer van de 'hukou', het gezinssamenstellingsboekje, geschrapt. Daarnaast nam u in India deel aan verschillende politieke demonstraties voor de Tibetaanse zaak, hetgeen u bij terugkeer in de problemen kon brengen. In India had u problemen om in uw levensonderhoud te voorzien, had u zelfs met uw RC geen specifieke rechten, was er sprake van rassendiscriminatie, en zorgde er niemand voor u. U besloot daarom India te verlaten en in Europa een nieuw leven op te bouwen. Met de hulp van een smokkelaar verliet u India tegen betaling van 1.300.000 Indische roepies (omgerekend 15.316 euro) op 13 september 2013. U vloog via Delhi naar een u onbekende luchthaven in Frankrijk. U kwam er nog dezelfde dag aan. De volgende dag, 14 september 2013, nam u een trein richting België. Bij aankomst in België werd u opgewacht door een vriend. Op 16 september 2013 diende u een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: Green Book, kopie Special Entry Permit, attest Refugee Database Dharamsala, attest Office of the Reception Centre dd. 25/10/2013, attest Tibetan Children's Village School-Suja dd. 08/10/2013, attest Tibetan Children's Village Vocational Training Centre dd. 07/10/2013, 6 foto's van asielzoeker en familie in Tibet, enveloppe.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiare Bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofdte aanzien van de VRC.

Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China in 2004 heeft u echter van 15 oktober 2004 tot 13 september 2013 in India verbleven. Op 15 oktober 2004 reisde u van het reception centre van Delhi naar dat van Dharamsala. U bleef ongeveer een maand in het reception centre van Dharamsala en verhuisde op 9 november 2004 naar de Tibetan Children's Village Suja-school. In maart 2007 verhuisde u naar de Patlikuhul-school. U volgde er een opleiding tot Thangka-schilder. Na het afronden van uw studies verhuisde u naar Dharamsala, waar u als Thangka-schilder werkte en tot uw vertrek samen met een vriend een huis huurde.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook

Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u in India over een verblijfsrecht beschikt en sinds 2008 in het bezit was van een dergelijke RC (zie CGVS, p. 8, 9). U gaf deze af aan de Indische autoriteiten toen u voor uw vertrek uw Exit Permit aanvroeg (zie CGVS, p. 9).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat in India geen specifieke rechten had, er rassendiscriminatie was, niemand er voor u zorgde, en u problemen ondervond om in uw levensonderhoud te voorzien. Dat u in India geen specifieke rechten had, ondanks dat u een over een RC beschikte, is strijdig met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Gevraagd om toe te lichten welke rechten u werden ontzegd verklaart u dat u een departure-stempel moest krijgen indien u zich wou verplaatsen (zie CGVS, p. 12), dat u niet mocht deelnemen aan de verkiezingen (zie CGVS, p. 12), u na tien jaar nog steeds niet het Indisch staatsburgerschap ('citizenship') had verkregen (zie CGVS, p. 12), en de Indische overheid u evenmin een huis had gegeven (zie CGVS, p. 12). Op basis van deze opmerkingen kan echter niet worden besloten dat u in India geen reële bescherming genoot, u moest vrezen voor vervolging, of er een reëel risico liep op het lijden van ernstige schade. U beweert verder dat u in India het slachtoffer werd van rassendiscriminatie maar u maakt niet aannemelijk dat er in hoede van u sprake was van een persoonsgerichte vervolging. Gevraagd wat u onder rassendiscriminatie verstaat verklaart u namelijk weinig meer dan dat jullie soms meer moesten betalen om bepaalde trajecten af te leggen met het openbaar vervoer (zie CGVS, p. 12), dat Indische slaggers het goede vlees enkel aan Indische burgers verkopen (zie CGVS, p. 12), dat Indische huurbazen de goede kamers aan Indiërs verhuren (zie CGVS, p. 12), u geen vrienden mocht uitnodigen op uw huurappartement en dat u op uw appartement geen lawaai mocht maken tijdens de feesten (zie CGVS, p. 12). Verder verwijst u naar een krantenartikel uit 2010 of 2011, u was op dat moment zelf nog geen huurder aangezien u op dat moment nog op school verbleef, waarin men het over de stijgende huurprijzen had (zie CGVS, p. 13). Het hoeft geen betoog dat de door u vermelde elementen onvoldoende zwaarwichtig zijn om van een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie te spreken. Dat u in India moeilijk in uw levensonderhoud kan voorzien, u zelf huur moet betalen, alles zelf moet kopen ('Je moet zelf alles kopen, een lepeltje of een mes') en weinig werk heeft als Thangka-schilder (zie CGVS, p. 11-12) zijn louter socio-economische overwegingen. Dat er in India niemand voor u zorgt en u er momenteel geen vast adres heeft (zie CGVS, p. 13) valt evenzeer buiten de bepalingen van de vluchtelingenconventie of de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot uw verklaringen dat u geen SIM-kaart kan kopen blijkt uit de informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat Tibetanen in India verschillende identiteitsdocumenten, zoals een Aadhaar-card, een PAN-card, een Ration card en rijbewijs kunnen verkrijgen. Naast het feit dat het officiële identiteitsdocumenten betreft die worden uitgereikt door de Indiase overheid, geven deze stukken eveneens toegang tot verschillende, uiteenlopende diensten van de moderne Indiase maatschappij. Gezien deze identiteitsdocumenten op vrij eenvoudige wijze kunnen bekomen worden en gezien deze stukken, zoals de Aadhaar-card, wijdverspreid zijn onder de Tibetanen in India, kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat ook u dergelijke stukken, die een oplossing bieden voor de door u genoemde problemen, kan verkrijgen in geval van een eventuele terugkeer naar India. Dat u geen Aadhaar-kaart had omdat 'er niets mee te maken had' is geheel aan uw nalatigheid te wijten (zie CGVS, p. 13).

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het

laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen NORI-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit bent of was van een dergelijke IC (zie CGVS, p. 8, 10).

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde (zie CGVS, p. 10). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie ervan te vragen, komt weinig overtuigend over (zie CGVS, p. 11). Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India. Dit klemt des te meer aangezien u geen volledig of overtuigend beeld schetst van uw reisweg naar België.

U beweert dat u vanuit Delhi een rechtstreekse vlucht naar Frankrijk nam (zie CGVS, p. 14, 15). U beweert echter niet te weten met welke vliegmaatschappij u vloog (zie CGVS, p. 14), en in welke stad of luchthaven u bent geland (zie CGVS, p. 14). Dat laatste zou u niet weten omdat u bang en zenuwachtig was (zie CGVS, p. 14). Deze bewering komt echter niet overtuigend over omdat men tijdens en na een vlucht op diverse manieren wordt geïnformeerd over de bestemming (zie CGVS, p. 14). Bovendien reisde u in het gezelschap van drie andere mensen die een goede opleiding hadden gekregen en heel goed Engels spraken. Men mag bijgevolg verwachten dat u zich bij hen kon informeren over jullie bestemming (zie CGVS, p. 14). Verder is het bijzonder merkwaardig dat u aanvankelijk beweert dat u niet weet met welk visum u naar Frankrijk bent gereisd, ook al had u uw IC en het visum in uw handen gehad (zie CGVS, p. 15), om nadien, wanneer de vraag nogmaals wordt gesteld, te verklaren dat het over een toeristenvisum ging (zie CGVS, p. 15). U zou bovendien niet weten welk land het visum uitvaardigde en u zou niet weten hoe lang het visum geldig was. U weet naar eigen zeggen enkel dat u bij een eventuele controle moest zeggen dat u 'voor 5-6 dagen als toerist' reisde (zie CGVS, p. 15). Dit lijkt er op te wijzen dat u niet geneigd bent om een precies en volledig beeld van uw reisweg te schetsen. Niet in het minst omdat uit uw verklaringen blijkt dat u voor uw vertrek uw exit permit zelf in orde heeft gemaakt (zie CGVS, p. 8). Men mag dan ook verwachten dat u, teneinde dit cruciaal uitreisdocument te verkrijgen, op de hoogte was van uw reismodaliteiten. Dat u niet of niet volledig op de hoogte was van de inhoud van uw reisdocumenten is nog voor een bijkomende reden ongeloofwaardig. Gezien op de luchthaven van Delhi en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u weinig of geen informatie te geven over de inhoud van de reisdocumenten die hij voor u voorzag. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis. Daarnaast kan u niet zeggen of u middels authentieke of valse reisdocumenten reisde (zie CGVS, p. 15). Dat u hier geen zicht op heeft doet uiteraard de wenkbrauwen fronsen. Men kan zich bovendien de vraag stellen waarom u 1.300.000 Indische roepies (omgerekend 15.316 euro) diende te betalen om met uw eigen reisdocument, al dan niet met een authentiek visum en dus op legale wijze, naar Europa te reizen, terwijl men kan aannemen dat dezelfde reis probleemloos op legale wijze aan een veel lagere prijs kan maken (zie CGVS, p. 15). In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen over uw reisweg ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Daargelaten de vaststelling dat het twijfelachtig is dat u uw IC, gelet op het belang van dit document, zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, dient voorts opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact kunnen opnemen met de Indische ambassade teneinde het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen. Gevraagd waarom u na aankomst in België geen stappen ondernomen heeft om een nieuw IC te bekomen, verklaart u weinig meer dan dat u niet op de hoogte was van deze mogelijkheid (zie CGVS, p. 11). In het IC wordt echter expliciet gemeld dat deze mogelijkheid bestaat. Dat u er aan verzaakte om het verlies van uw IC te melden en een duplicaat aan te vragen, is dus louter en alleen aan uw nalatigheid toe te schrijven.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt (of kan beschikken), en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw Green Book, de kopie van uw Special Entry Permit, het attest van de Refugee Database in Dharamsala, het attest van het Office of the Reception Centre, de attesten van de Tibetan Children's Village-scholen in Suja en Patlikuha de foto's van u en uw familie in Tibet en de enveloppe waarin een aantal van uw documenten werden opgestuurd, bevestigen enkel uw identiteit, nationaliteit, verblijf in Tibet en verblijf in India. Verder spreken ze zich niet uit over de door u ingeroepen feiten of redenen waarom u niet naar de VRC of India terug kan.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

1.3. Stukken

1.3.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende documenten:

"3. US Congressional-Executive Commission on China: Annual Report 2013 dd. 10 oktober 2013; 4. UNHCR, "Destination Delhi: A review of the implementation of UN HCR's urban refugee policy in India's capital city, 13 augustus 2013; 5. Human Rights features, "Tibetan Refugees in India: declining sympathies, diminishing rights", 30 april 2008; 6. "Biedt India 'reële bescherming' aan Tibetanen?", BCHV, maart 2014; 7. Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, «Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde », reinseignement de l'analyse-pays de l'Osar, 9 september 2013; 8. "The Tibetan Community in India", Fédéral Office for migration, The Tibetan Community in India, 30 juni 2013; 9. EHRM, Y.D./Zwitserland, 30 maart 2013; 10. EHRM D.C./Zwitserland, 22 januari 2013; 11. "Tibet's stateless Nationals II: Tibetan Refugees in India", Tibet Justice Center, september 2011; 12. North Gazette, "Tibetan appeals to Home Ministry to stop déportation to China occupied Tibet", 22 februari 2013; 13. FreeTibet, "Indian Government bows to Chinese Pressure", 17 november 2006; 14. The times of India, "Tibetans struggling to find another exile home in exile", 7 oktober 2013; 15. Times of India, "Protest against death of Arunachal student", 1 februari 2014; 16. H. Knox Thames, India's failure to adequately protect refugees; 17. VancouverCourier, Tibetan refugees seek better life in Vancouver, 2 januari 2014".

1.3.2. Verwerende partij voegt bij de nota: "COI Focus China India. De Tibetaanse gemeenschap in India, d.d. 11 maart 2014 (update); COI Focus China India. De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India, d.d. 25 maart 2014; COI Focus China. De vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China, d.d. 25 maart 2014; COI Focus china/India/Tibet. Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe (9 september 2013), 29 januari 2014 en 'Summary Conclusions on the Concept of "Effective Protection" in the Context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers', UNHCR, februari 2003".

1.3.3. Bij een schrijven van 1 juli 2014 voegt de verwerende partij: "COI Focus "China – Situatie voor Tibetanen in China na terugkeer uit het buitenland" van 18 juni 2014, COI Focus "China India, De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India" van 18 juni 2014 en COI Focus: "China India Nepal – Mogelijke documenten bij Tibetanen" (d.d. 18 juni 2014)".

1.3.4. Ter terechtzitting legt verzoekende partij een kopie van haar SEP en documenten van een Reception Centre voor.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker steunt zijn eerste middel op de "*Schending van het artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet ; Schending van het non-refoulementsbeginzel ; Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - schending van de materiële motiveringsverplichting ; Schending van de zorgvuldigheidsverplichting*". Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van "*Schending van het art. 48/3 van de vreemdelingenwet ; Schending van het art 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 ; Schending van het art. 62 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsverplichting*". In een derde middel beroept verzoeker zich op de "*schending van het art. 48/4 van de vreemdelingenwet ; schending van het art. 62 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsverplichting*".

2.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginzel moet worden vastgesteld dat dit beginzel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. Cedoca is een Belgische documentatie- en onderzoeksdienst binnen het CGVS (artikel 3, § 1 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 Juli 2003). Dit neemt niet weg dat de opdracht van Cedoca er in bestaat om op objectieve en onpartijdige wijze, alle nuttige en noodzakelijke informatie aan te brengen om de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en zijn adjuncten toe te laten zich conform artikel 57/2 van de Vreemdelingenwet, in alle onafhankelijkheid uit te spreken over de asielaanvragen. Zowel verzoekende partij als verwerende partij benadrukken dan ook terecht het belang van correcte, volledige en actuele informatie. De aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie steunt onder meer op eigen Cedoca terreinonderzoek tijdens een Joint Fact Finding Mission in maart 2012 waarbij meerdere personen en organisaties/departementen werden geraadpleegd van de Central Tibetan Administration, de Indiase autoriteiten, alsook Tibetaanse organisaties, academici, plaatselijke en internationale organisaties en belanghebbende individuen. De

Raad kan vaststellen dat de COI Focus "China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India", steunt op talloze en gediversifieerde bronnen, waaronder en op zeer frequente wijze, de Central Tibetan Authority (CTA), de Tibetaanse regering in ballingschap waarvan de autoriteit op het vlak van de Tibetanen zowel in India als in China en de rest van de wereld, bezwaarlijk kan worden betwist. Uit de eenvoudige lezing van deze COI kan blijken dat zowel de Indiase autoriteiten als de CTA en andere Tibetaanse vertegenwoordigers, Tibetaanse zakenmensen en gewone Tibetanen op evenwichtige wijze aan bod komen. Verder werd dit onderzoek verricht door gespecialiseerde en onpartijdige ambtenaren die steunen op talrijke bronnen, rechtstreekse contacten en bezoeken ter plaatse, verklaringen van de Indiase autoriteiten en de CTA, (internet)rapporten van diverse andere Tibetaanse organisaties, gerenommeerde gespecialiseerde organisaties en academisch werk. In de bibliografie wordt een uitgebreid overzicht gegeven waarbij de referenties mede via een internetlink te consulteren en verifiëren zijn. Deze COI werd telkens geüpdatet om de actualiteit en objectiviteit ervan te verzekeren en op punt te stellen.

2.6. Waar verzoeker nog stelt dat de email waar het CGVS hiervoor naar verwijst zich niet in het administratief dossier bevindt, wijst verweerder er op dat in de bronnenlijst van de COI duidelijk de mail van de ambassade wordt vermeld. Van verzoeker kan dus verwacht worden dat indien hij deze mail wilde raadplegen, hij een kopie van dit stuk uit het dossier zou hebben aangevraagd, hetgeen hij heeft nagelaten. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij het argument dat hij de inhoud van deze mail niet kan nagaan, nu uit het dossier blijkt dat hij geen inzage betreffende dit document heeft gevraagd (cfr. RvV, nr. 24.121 van 2 maart 2009; RvV, nr. 13.258 van 27 juni 2008; RvV, nr. 7546 van 21 februari 2008). Bijkomend kan nog worden gemeld dat dezelfde informatie ook nog blijkt uit talrijke andere geciteerde en te consulteren bronnen (punt 6.3. China India De Tibetaanse gemeenschap in India).

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.7. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst.

2.8. Verzoeker verklaart op 11 augustus 1989 geboren te zijn in Chamdo stad, Tibet, Volksrepubliek China. Verzoeker verklaart Chinees te kunnen lezen en praten (gehoor p. 3). Verzoeker verklaart in 2004 vertrokken te zijn naar India, zodat hij 15 - dan wel 17 volgens zijn verklaringen ter terechtzitting - was toen hij vertrok. Verzoekers familie woont nog (grotendeels) in Tibet en hij onderhoudt contact met zijn zus (gehoor p. 5). Verzoeker stelt dat "ze hebben mijn hukou vernield. Want ik ben al naar India geweest en daarom hebben ze dat vernield" (gehoor p. 6), hetgeen aannemelijk is. Verzoeker legt, alhoewel zeer beperkt, aannemelijke verklaringen over zijn reisweg vanuit Tibet af (gehoor p. 6). Verzoeker legt een kopie van een *Single Entry permit* (SEP) voor, uitgereikt op 23 augustus 2004 door de Indiase ambassade te Kathmandu en een uittreksel uit een "Refugee Database", gewaarmerkt door het Office of the Reception center Dharamsala. Ook al meent de Raad dat de beweerde afkomst uit China niet vaststaand wordt aangetoond, dan krijgt verzoeker op dit punt het voordeel van de twijfel nu hij wel enkele toelichtingen kon geven over China die - alhoewel niet geheel overtuigend - toch een herkomst uit China niet kunnen uitsluiten. Wat de nationaliteitswetgeving betreft, verwijst de Raad naar de COI Focus "*China India, De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India*" van 18 juni 2014 en de COI Focus: "*China India Nepal – Mogelijke documenten bij Tibetanen*" (d.d. 18 juni 2014).

2.9. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift brengt evenwel informatie aan waaruit kan aangenomen worden dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming. Immers uit de informatie die werd aangebracht kan blijken dat in het bijzonder voor Tibetaanse nonnen en monniken en personen verdacht van politiek activisme, de mensenrechtensituatie in Tibet kan verontrusten, doch geenszins wordt aangetoond dat elke Tibetaan

louter omwille van zijn Tibetaanse etnie en Boeddhistische geloof vervolgd wordt of zal worden door de Chinese autoriteiten. Verzoeker voert geen gegronde vluchtmotieven aan ten opzichte van China. Immers indien verzoeker moet worden gevolgd dat hij in China geboren is, kan worden vastgesteld dat hij vertrokken is uit China omdat zijn ouders hem naar India gestuurd hebben *“misschien om te studeren”* (gehoor p. 6). Hieruit kan op zich geen vluchtelingenrechtelijke vrees worden afgeleid. Verzoeker voert verder aan dat hij deelnam aan diverse manifestaties in de school en/of georganiseerd door de Youth Congress of vrouwenassociatie (gehoor p. 15-16), doch verklaart hieromtrent geen problemen. Verzoeker kan mogelijk meegelopen hebben met enkele jaarlijkse herdenkingsmanifestaties van de Tibetaanse opstand maar hieruit kan geen politiek profiel blijken te meer nu hij niet verder komt dan de loutere vermelding ervan. Aldus is niet aannemelijk dat dit bekend is en verzoeker louter hierdoor in de negatieve belangstelling van de Chinese autoriteiten zou kunnen komen te staan.

2.10. Hoe dan ook verzoeker betwist geenszins dat hij zijn gewoonlijk verblijf heeft in India waar hij volgens zijn verklaringen op het CGVS sedert 2004, dus ongeveer reeds 10 jaar, verblijft. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoeker volhoudt in China vervolging te vrezen, gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, India als het eerste land van asiel kan worden aanzien.

2.11. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

2.12. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een ‘reële bescherming’ geniet.

2.13. Immers verzoeker kon in India, ofwel zijn hele leven en minstens vanaf 2004, ongemoeid en veilig verblijven, studeren en werken. Verzoeker wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaan beschouwd (Green Book).

2.14. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat, en tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asieland reëel zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.15. Verzoekende partij betwist echter dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie en dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

2.16. Echter uit het administratief dossier kan blijken dat India voor de Tibetanen specifieke maatregelen treft. De “COI Focus” *“CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”*, stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en *“In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt”*. Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land

soeverein over zijn migratie en waar verzoeker er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgd instructies ("*Information Pertaining Tibetan Nationals*").

2.17. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt. Ook de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen zowel volgens de SP (Police) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een "Long Term Stay RC". Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd.

2.18. Verzoeker blijft bij louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op een RC of op een verlenging van een RC of dat het verblijf slechts tijdelijk wordt toegekend terwijl duidelijk kan blijken dat er in de praktijk geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. De door verzoeker aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben, hetgeen *in casu* ook wordt bevestigd door de vaststelling dat verzoeker beweerdelijk in 2004 is binnengekomen, in 2008 een RC verkreeg en onafgebroken een verlenging van zijn verblijf (tot aan zijn vertrek in 2013) werd toegekend (gehoor p. 9). Daar waar verzoeker verklaart dat hij soms te laat was, maar dat hij dan wat geld gaf en dat er dan geen problemen waren (gehoor p. 9). Bovendien kon verzoeker tevens probleemloos een IC op basis van deze RC verkrijgen (gehoor p. 10). Volgens stuk 7 toegevoegd aan het verzoekschrift is een IC 10 jaar geldig (Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, «Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde », reinseignement de l'analyse-pays de l'Osar, 9 september 2013). Dat verzoeker mits een vals attest zijn RC diende te verkrijgen, kan momenteel gezien bovenstaande informatie niet langer worden aangenomen, noch kan blijken dat verzoeker zijn RC niet heeft kunnen verlengen. Waar het verzoekschrift nog lijkt te stellen dat verzoeker heeft aangegeven dat er valse gegevens op zijn RC staan, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker op de DVZ verklaarde dat op zijn Indiase documenten als zijn geboorteplaats, de plaats stond vanwaar zijn moeder afkomstig is (verklaring DVZ 5), wat bezwaarlijk als een vals gegeven kan worden beschouwd. Daarenboven blijkt uit de verlengingen van de RC en de uitgifte van de IC dat de Indiase autoriteiten dit als rechtsgeldige documenten beschouwen.

2.19. Verzoeker kan aldus niet overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk of niet doeltreffend is. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is of "kan op elk moment worden aangepast". Immers de beperkte geldigheidsduur is niet relevant nu de mogelijkheid wordt geboden dit stelselmatig te verlengen en verzoeker bij zijn vertrek een geldige IC verkreeg die 10 jaar geldig was. Dat hierbij mogelijks soms praktische, maar geen onoverkomelijke moeilijkheden kunnen optreden, doet hier niet van af nu uit de objectieve informatie kan blijken dat elke Tibetaan geldige verblijfsdocumenten kan verkrijgen in India.

Dat dit beleid afhankelijk is van de zittende regering, is een bewering die zowel strijdig is met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met de eigen verklaringen van verzoekende partij en de voorbije realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizend volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd in India. Verzoekende partij toont evenmin aan waarom er thans na meer dan een halve eeuw veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden.

2.20. De argumenten van verzoeker inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de "COI Focus" "*CHINA/INDIA*" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", blijkt dat de Indische *Supreme Court* het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij

is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

2.20.1. Voorts kan uit onderzoek van talrijke rapporten en uit de gesprekken met diverse partners in India niet blijken dat er op dit punt grond is voor ongerustheid bij de Tibetanen. De “COI Focus” “CHINA/INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India” vermeldt dat “Onafhankelijk van elkaar hebben gesprekspartners tijdens de Cedocamissie bevestigd dat Tibetanen in India geen enkel risico lopen om naar China te worden gedeporteerd. [gesprek met bevoegde Indiase autoriteiten en Indiaas advocaat die jarenlang Tibetanen bijstaat]” en “Ook in de geraadpleegde literatuur kon er geen concrete informatie gevonden worden over een effectief geval van refoulement sinds het ontstaan van de Tibetaanse gemeenschap in ballingschap. Alleen het CTA Department of Security was op de hoogte van veroordeelde criminelen die in het verleden uit India gedeporteerd werden. Maar, wanneer dit in recente jaren is voorgevallen, zouden deze personen de facto alleen maar naar de grens gebracht zijn en “gevraagd zijn om over te steken” [gesprek met een vertegenwoordiger van het CTA Security Department]. Ook de SP (Police) van Kangra heeft verklaard dat deportaties weliswaar als afschrikingsmiddel worden gebruikt maar hij onderlijnde hierbij dat Tibetanen de facto nooit verplicht worden om India te verlaten. Men zou ze achterlaten in een grensgebied of buiten de grenzen van een district. Volgens een rapport van het US State Department vonden er in 2012 geen refoulements plaats van vluchtelingen.”

2.20.2. Daarenboven kan uit de “COI Focus” “CHINA/INDIA/TIBET” “Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe” aangebrachte informatie en analyse blijken dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen, dan is een dergelijk drukings- of afschrikingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoeker in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat de bijgevoegde documenten “questions” betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI’s vervatte informatie verwijst. Indien het principe van een verbod van directe en indirecte non-refoulement een bijzonder belangrijk rechtsprincipe is, dan kan *in casu* niet blijken dat er een risico op een schending van het non-refoulement beginsel voorligt. Waar verzoeker nog wijst op artikel 27, lid 1 Procedurerichtlijn (richtlijn 2005/85/EG), stelt de Raad vast dat dit artikel betrekking heeft op het begrip “veilig derde land” en enkel facultatief van toepassing is op de invoering van “eerste land van asiel” (artikel 26 *in fine* Procedurerichtlijn).

2.21. Verder bevestigt de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier “*dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)*”. Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen met hun nakomelingen zich genoegzaam kunnen registreren in India, er ongemoeid kunnen verblijven, ze niet het voorwerp zijn van refoulementmaatregelen, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden.

2.22. Het staat verzoeker vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken; verzoeker dient in deze zelf objectieve informatie aan te dragen die vermag de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te weerleggen. Verzoekers loutere bewering dat “(...) meerdere mensenrechtenschendingen die voorvallen in India en die aantonen dat India geen reële bescherming kan bieden. Zo is niet alleen de bewegingsvrijheid beperkt, maar worden Tibetanen eveneens blootgesteld aan ernstige discriminaties”, wordt niet geadstrueerd middels objectieve informatie; derhalve blijft dit een boutte bewering die niet vermag de objectieve informatie te weerleggen. Daarenboven kunnen eenvoudige administratieve voorwaarden bij het vrij verkeer van personen – die niet worden aangetoond – op zich niet als bewegingsbelemmerende maatregelen worden beschouwd.

2.23. Immers verzoeker wordt niet vervolgd door de Indiase overheid en verklaart ook geen problemen te hebben met de Indiase autoriteiten. Dat verzoeker geen goed inkomen heeft, kan bezwaarlijk in aanmerking komen voor internationale bescherming. Dat hij beweerdelijk meer moet betalen voor transport, niet het goede vlees krijgt bij de slager, dat hij geen vrienden thuis mocht uitnodigen en dat zijn huishuur opgeslagen is, is niet zwaarwichtig genoeg om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, noch is aangetoond dat deze problemen zich omwille van verzoekers Tibetaanse etnie zouden voordoen.

Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verzoekers asielaanvraag ten opzichte van India is manifest ongegrond.

2.24. Inzake de terugkeer van Tibetanen naar India blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie “COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”, dat “Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR. (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijfland een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel.”. Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen. Tevens blijkt dat “Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van de IC. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC's ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden na uitgebreide onderzoeksdaten”. Dat de Indiase autoriteiten via hun ambassades effectief duplicaten van IC's uitreiken, wordt alvast bevestigd op website van de Indiase ambassade in Rome. Het duplicaat kost er 15 euro.” Aldus kan worden vastgesteld terugkeer mogelijk is en dat desgevallend duplicaten van IC's effectief worden uitgereikt, mogelijks voorafgegaan door een onderzoek. Met verwerende partij kan de Raad evenmin inzien waarom alsdan nog navraag dient gemaakt te worden naar eventuele overnameakkoorden.

2.25. Voorts stelt de Raad vast dat het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de *Central Tibetan Administration* gebeurt: “Tijdens de *Cedocamissie* verklaarde de *Kalon van Security* dat wie naar *Dharamsala* terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een *recommandation letter* van de *CTA* moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de *SP (Police)*. Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de *Bureau of Immigration* en geldt dus voor héél *India*.” Aldus kan blijken dat niet vereist is dat men over een geldige RC beschikt om na een lang verblijf in het buitenland opnieuw een RC te verkrijgen. Dat er geen enkele Tibetaan een aanvraag ingediend heeft bij het IOM om terug te keren, kan enkel adstrueren dat deze piste niet noodzakelijk is, noch kan aan “off the record” uitspraken enige bewijswaarde worden verleend.

2.26. Verzoeker beschikte over een Registration Card (RC) en een *Identity Card (Yellow Book)*. Verzoeker verklaart met zijn eigen IC gereisd te hebben en dat zijn IC teruggenomen werd door de smokkelaar (gehoor p. 10). Dat verzoeker zijn IC diende af te geven aan de smokkelaar kan niet overtuigen gezien dit zijn eigen identiteitsdocument is en de Raad überhaupt niet inziet waarom verzoeker 1.300 000 roepies zou betalen, indien hij middels zijn IC op legale wijze heeft gereisd, temeer hij zelf reeds zijn IC had aangevraagd en beweerdelijk enkel het visum via een reisagent verkreeg (gehoor p. 14-15). Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg zeer onwetend zijn en evenmin legt verzoeker enig reisbescheiden voor (instapkaart, bagagelabel). Aldus zijn er wel degelijk gemotiveerde redenen waarom er ernstig kan worden getwijfeld aan de bewering dat verzoeker zijn IC aan de smokkelaar zou hebben gegeven. Dat “er geen enkele reden [is] om aan te

nemen dat verzoeker zijn IC niet zou willen voorleggen. Verzoeker mag geloofd worden op het element dat hij niet meer over zijn IC beschikt, kan niet blijken gezien hij het ontbreken hiervan inroept om zijn terugkeer aan te vechten, laat staan dat uit deze loutere bewering kan worden afgeleid dat hij de waarheid spreekt.

2.27. Voor zover verzoeker inderdaad niet langer een geldige IC bezit - wat niet is aangetoond - kan evenmin overtuigen dat hij onmogelijk een nieuw document of een duplicaat kan krijgen. Integendeel uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat de CTA in India de Tibetanen daadwerkelijk bijstaan bij het verkrijgen van reis- en verblijfsdocumenten en de Indiase autoriteiten jaarlijks 5000 nieuwe IC's uitreiken ("CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India"). Verzoeker toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken. Verzoeker heeft niet getracht zijn IC terug te krijgen, heeft geen kopie genomen van zijn IC, noch een duplicaat aangevraagd (gehoor p. 11), wat hem ten zeerste kan worden aangerekend. Aldus kan vastgesteld worden dat verzoeker met zijn eigen IC dan wel met een duplicaat van zijn eigen IC zonder noemenswaardige problemen zou moeten kunnen terugkeren. In zoverre al van toepassing aangezien verzoeker niet aantoont zijn IC te hebben gegeven aan een smokkelaar toont verzoeker niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken.

2.28. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het formuleren van loutere beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.29. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.30. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat verzoeker in India reële bescherming geniet in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

2.31. Verzoeker vroeg tevens in ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, en hij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.32. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.33. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK